

naar de Lovforslag, som jeg har fremsat her i Tinget i Aar, kommer til Behandling.

Det ærede Medlem Hr. Nørskov sagde, at han vilde anbefale meget stærkt, at man gav Tilskud til og støttede Hedeopdyrkning og Mergling af Jorden. Mit Standpunkt overfor dette Forhold er jo det — det har jeg fremhævet gentagne Gange i Fjor og vil gentage det ogsaa nu —, at jeg mener, at man fra Statens Side bør støtte de Bestræbelser, der gaar ud paa at indvinde mere Jord under Kultur, søge at gøre, om jeg saa maa sige, Danmark større ved en saadan Opdyrkning. Ligeledes mener jeg, at det er af Betydning og forsvarligt, ja, for saa vidt en Pligt for Staten ogsaa at støtte Mergling af saadan uopdyrket Jord. Det sagde jeg i Fjor, da vi havde den store Diskussion angaaende hele Merglingsspørgsmaalet. Efter min Opfattelse bør man ikke unddrage Statens Støtte til Mergling af uopdyrket Jord. Men en anden Sag er det, om man skal vedblive at give Støtte til den en Gang opdyrkede Jord. Her er det Spørgsmaalet, om det er forsvarligt, for der skal jo meget store Beløb til, hvis man skal give Statsstøtte til Mergling af den danske Jord i al Almindelighed, og det er jo givet, at man ved en saadan Støtte ogsaa meget let kommer til at faa Jord opdyrket, som slet ikke er tjenlig til Opdyrkning, samtidig med at man lader de store Gaarde ligge hen i en Tilstand, som giver et alt for lille Udbytte, og som Samfundet slet ikke kan være tjent med. Derfor stiller jeg mig for mit Vedkommende tvivlende med Hensyn til, om det er forsvarligt og rigtigt, at man stadig giver Støtte til Mergling af opdyrket Jord.

For øvrigt vil jeg gerne takke det ærede Medlem Hr. Jens Clausager for hans Udtalelser forleden om dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem sagde Spalte 1172 — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere hans Udtalelser —: „Jeg har ikke saa meget imod, at Ministeren har nedsat Tilskuddet til den egentlige Jernbanefragt“. Det er efter min Mening en meget stor Indrømmelse, som jeg her har faaet fra det ærede Medlems Side, en Indrømmelse, som jeg sætter overmaade Pris paa, for det ærede Medlem er valgt i de Egne, hvor dette Tilskudsspørgsmaal har saa stor en Betydning, i samme Egne, hvor jeg selv er valgt. Derfor tillægger jeg denne Indrømmelse en meget stor Betydning, naar jeg sammenligner denne Udtalelse med Udtalelser, der faldt i den store Diskussion, vi førte i Fjor om dette Spørgs-

maal, og hvor der særlig var Tale om Nedsættelse af Tilskud til Jernbanefragter, og hvor der fra mange Sider i denne Sal blev rejst en meget stærk Kritik imod mig, fordi jeg havde søgt at faa gennemført en Nedsættelse af dette Tilskud.

Nu staar det ærede Medlem i Aar op og udtaler, at han har ikke meget imod, at Ministeren har nedsat dette Tilskud. Jeg takker det ærede Medlem for denne Udtalelse. Men naar det ærede Medlem saa samtidig udtaler, at jeg skulde have sagt, at største Parten af Transporten af Mergel bør foregaa med de transportable Mergelspor i Stedet for med Trafikbanen, saa er det ikke rigtigt. Jeg har aldrig udtalt mig saadan, hverken her i Salen eller andet Sted. Jeg har gentagne Gange sagt, at den Bevilling, der her er Tale om, som jo ikke er nogen ringe Bevilling, idet den selv med den Nedsættelse, som har fundet Sted, og ogsaa med den Nedsættelse, der har fundet Sted i Aar, beløber sig til 1 Mill. Kr., nemlig 800 000 Kr. til Fragtnedsættelser og 200 000 Kr. i Rentetilskud til de transportable Mergelspor — den bør man søge at faa gjort saa frugtbringende som muligt. Det, det gælder om, er, at disse Penge kommer til at gøre saa stor Nytte som muligt.

Jeg har yderligere sagt, at jeg troede ikke, at man paa den Maade, man hidtil gav Tilskuddene, navnlig ved at give saa store Tilskud, tilstrækkeligt animerede de enkelte Landboere til at udnytte de lokale Mergellejer, som de kunde og burde, for de ser ikke deres økonomiske Fordel ved det, naar de faar saa stor en Fragtlettelse, som de faar, selv om de kører meget store Afstande. For at vise den høje Rigsdag, hvilken Betydning denne Bevilling har for Landbruget, hvilke Mængder af Mergel der udkøres, og hvor mange Landbrugere der faar Fordel af denne ret store Bevilling, vil jeg gerne ved denne Lejlighed nævne et Par Tal. I Finansaaret 1924—25 er der udgivet efter Statsregnskabet et Beløb paa 800 000 Kr. til Fragtlettelse paa Trafikbanerne. Nu maa jeg indskyde den Bemærkning, at jeg tror ikke, hele Beløbet er kommet til Udbetaling, idet jeg i Fjor imødekom et Ønske fra de mergelinteresseredes Side — og fik Tilslutning fra Rigsdagen dertil — om, at man, hvis der kunde spares noget af de 800 000 Kr. — der var oprindelig bevilget en Million, men saa vidt man kunde se den Gang, vilde der ikke en Gang komme 800 000 Kr. til Udbetaling —, maatte overføre det til næste Aar, og jeg tror nok, der blev sparet en lille Del af Beløbet. Det er derfor nok muligt, at de